

Vi kan ge alla barn likvärdiga levnadsvillkor

Så länge det finns ungar så finns det hopp sjöng **Cornelis Vreeswijk**. Efter att ha läst antologin Vi måste börja med barnen är jag inte helt övertygad. Det räcker inte med att det finns barn.

Så länge vi inte ser barnen, alla barn, som fullvärdiga människor, tillerkänner dem rättigheter och bemöter dem med samma respekt som vi bemöter vuxna så finns det inget hopp. Så kan man kort sammanfatta antologins budskap. Flera av de 18 författarna refererar till den polske läkaren och barnpedagogen **Janus Korczacs** som redan för 100 år sedan slog fast att barn har samma värde som vuxna och samma rätt till respekt, privatliv och egna åsikter.

Antologin har en bred och ambitiös ansats. Ylva Mårtens har engagerat välrenommerade författare, journalister, barnläkare och professorer. Här finns texter om skolsegregation, mobbing, hederskultur barnkultur, barn på institution och barns hjärnor.

En del texter är redovisande andra debatterande. Skribenterna är starkt engagerade i frågor som rör barn och uttrycker förhoppning om att Barnkonventionen, när den nu blivit lag, ska vara ett led i en bättre barnpolitik.

Antologins styrka ligger, enligt min mening, i de kapitel som handlar om barn i miljonprogrammets utsatta stadsdelar.

Babak Behdjou, jurist på Barnrättsbyrån, skriver starkt och berörande om sin barndom i Stockholms västra förorter och om sin barndomsvän **Naim**. Båda var barn till ensamstående mammor. Två mammor som kämpade men där den enas kamp inte räckte. Här hade samhällets företrädare behövt reagera och ta ansvar. Så blev det inte och så är det alltför sällan. Följden blir att

barnen inte klarar skolan, tar sin tillflykt till gatan och blir en del av det samhälle där drogförsäljning och dödsskjutningar är vardag.

Författaren **Susanna Alakoski** skriver om barnfattigdom. Vad som händer med barn i familjer som är trångbodda, i värsta fall är hemlösa, där kylskåpet är tomt, där pengar till kläder, skor och glasögon saknas, elen stängs av och inget finns att berätta om sommarlovet. Där föräldrars, ofta ensamstående mammors, kamp inte räcker och ingen hjälp finns att få.

Professor **Ove Sernhede** skriver om barn i segregerade bostadsområden. Om hur inkomstklyftor sänker barnens självkänsla och prestationsförmåga och leder till utanförskap och resignation. Både Sernhede och Alakoski är överens om att vi har kunskap om vad ett liv i fattigdom och utanförskap gör med barn. Och att vi har både kunskap och resurser för att ge alla barn ett anständigt liv.

Jag håller med. Det är en läsvärd och kunskapspäckad antologi där var och en av de 18 författarna bidrar med djup kunskap och bred erfarenhet. Och inte bara det utan också med ett starkt engagemang och i många fall upprördhet över samhällets oförmåga att ta tag i frågor som rör barns framtid, liv och rättigheter.

Jag hoppas att boken blir läst och att Ylva Mårtens önskan om att få presentera den för statsministern går i uppfyllelse. Och att detta sätter spår i framtidens barnpolitik.

Gun-Lis Angsell

Vi måste börja med barnen

Redaktör Ylva Mårtens

Ordfront förlag

Läs också [Vänd er inte bort](#), Johanna Nilssons text från antologin.